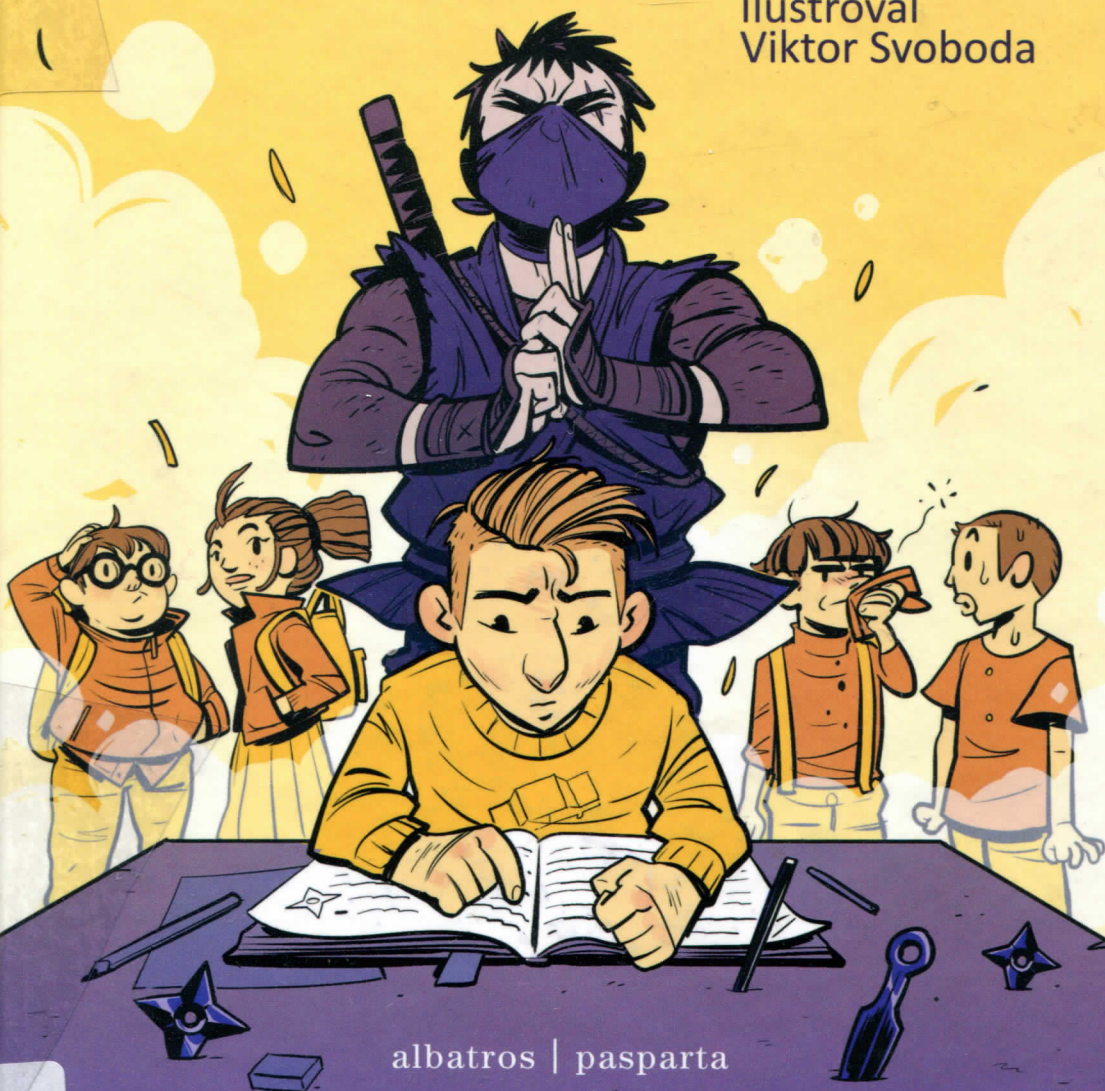


M 297 178

Petra Štarková

Pravidla skutečných ninjů

Ilustroval
Viktor Svoboda



albatros | pasparta

Rvačka

Druhý den jsem se docela těšil na výtvarku, že budeme kreslit včerejší divadlo. Jenže o přestávce se v učebně zas něco stalo. Seděl jsem na svém místě vpředu a dělal si poznámky o videu, které chci o víkendu natáčet, když vtom jsem zaslechl křik a ránu. Otočím se a jedna z lavic o kus dál za mnou leží na zemi. Všude kolem ní jsou rozsypané voskovky, tubičky s temperami a rozlitá voda. A za tím vším Ivoš, zase se pere, jako obvykle. Tentokrát jen s Markem – největším rváčem v naší třídě do doby, než přišel Ivoš. Oba se asi perou docela rádi, a tak kolem nich můžeme stát a fandit jednomu nebo druhému a nemusíme běžet pro paní učitelku. To samé si asi myslí



7.3.2017
NEBO
8-34
39-45

i spolužáci, protože se kolem rváčů rychle tvoří kruh. Někteří skandují: „Marku, Marku!“

Ivošovi nefandí nikdo. Najednou se rozežene loktem za sebe, zrovna ve chvíli, kdy má za ním hlavu Marek. Loktem ho zasáhne do obličeje a Marek vykřikne. Drží si obličej rukama a mezi prsty mu protékají pramínky krve. Jeho světle modré kalhoty jsou okamžitě zakrvácené, i na tričku má skvrny. Ivoš vyděšeně vstane a přikrývá si rukama oči. Některé z holek s jekotem utíkají ze třídy. Albert, který stojí vedle mě, udělá zvláštní pohyb. Podívám se na něj. Je ve tváři celý zelený, jako by mu bylo špatně. A do háje! Vždyť on vždycky říká, že nesnáší pohled na krev!

„Albe, co mám dělat? Jak ti můžu pomoci?“ ptám se rychle a třesou se mi ruce. Bojím se o něj, protože takhle zblízka vypadá fakt divně. Albert nic neříká, ale přitulil se ke mně. Jako když sedíte v autobuse vedle někoho, kdo usne, opře si hlavu o vaše rameno a ve spaní neví o tom, že si z vás udělal polštářek. Mám v tomhle velké zkušenosti, bohužel, protože moje malá sestra takhle na mém rameni usíná pokaždé, když jedeme k babičce. Měl bych Alberta asi probudit. Chytnu ho za ramena a oddálím od sebe. Zkusím s ním trochu zatrást, ale je podivně těžký. Najednou mi vyklouzne z ruky.

„Pozor!“ zařve nějaký hlas a několik spolužáků se Alberta pokusí zachytit. Povede se to jen částečně, někdo ho drží za triko, ale sveze se až na podlahu a hlava mu trochu bouchne o parkety.

„Pomoc! Pomoc!“ rozkřičí se hlasy a další se přidávají. Anička se pokouší Alberta ovívat sešitem.

„To nefunguje. Zkus mu zvednout hlavu. Takhle, viděl jsem to v jednom filmu!“ říká někdo a zkouší Alberta zvednout tak, aby seděl. Jenže Albert se neprobírá.

„Pocákáme ho vodou!“ navrhuji další spolužáci, pouští vodu a stříkají všude kolem. Jenže na Alberta nedostříknou.

„Musíme pro pomoc!“ rozhoduje se Julie a rozbíhá se ke dveřím. Jenže vtom už se dveře samy rozletí a přibíhá k nám vyděšená paní učitelka. Málem přitom uklouzne na mokré podlaze.

„Co se stalo?! Co se tu proboha děje?!“ volá, dívá se na Alberta, potom hned skáče k oknu a otvírá je dokořán. Pak se vrhne k Markovi a odtahuje mu ruce od obličeje. Nejde to.

„Běžte pro Smajlíka, dělejte! Je ve svém kabinetu, přiveďte ho!“ vykřikne, nechá na pokoji Marka a vrací se zpět k Albertovi.

„Slyšíš mě?“ zeptá se a pak mu vrazí facku. Normálně ho uhodí přes tvář a ještě jednou.

„Židli sem! Podejte!“ tohle už je Smajlíkův hlas. Julie ho rychle poslechne a přitahuje židli k Albertovi. Zvedají mu nohy a dávají je nahoru na sedátko. Někdo ze spolužáků běží k umyvadlu pro namočený ručník a připlácne ho Albertovi na čelo.

„Otevřete další okna!“ velí třídní, zvedá Albertovu hlavu a poslouchá, jestli dýchá. Albert zamrká. Utíkáme k oknům a rychle je otvíráme.

„Výborně! Probral se!“ konstatuje Smajlík a sám se sklání k Markovi. Otírá mu dalším mokrým ručníkem krk, obejmě ho a opatrně se ho snaží uklidnit.

„Musíme zjistit, co ti je, ano?“ říká mu.

„Hrozně to bolí!“ zahuhňá Marek a konečně oddálí ruce od obličeje. Je celý zakrvácený. Smajlík bere konec ručníku a opatrně krev otírá.

„Říkej mi, kde to bolí?“ ptá se.

„Uhhmm!“ zasténá Marek.

„Takže nos tě bolí?“ zjišťuje pan učitel. „Oči jsou v pořádku, to je hlavní. Zuby taky. Zřejmě jsi dostal ránu do nosu.“ Markova tvář už je celkem čistá a teď to vidíme všichni. Krev mu teče jen z nosu, jinak je v pořádku. A Albert už sedí na zemi a vzadu na krku má položený druhý ručník, ze kterého taky kape voda.

„Kdo mu to udělal?“ ptá se paní učitelka.

„Ivoš,“ odpoví popravdě všichni najednou. Tedy kromě Ivoše, ten neříká nic, jak je jeho zvykem.

„To se mi snad jen zdá,“ zlobí se naše třídní. Vypadá to, jako by chtěla ještě něco poznamenat, ale neřekne nic.

„Od té doby, co k nám přišel, jsou pořád jen nějaké problémy a rvačky,“ řekne to za ni Verunka.

Třídní se podívá na pana učitele a povzdechne si.

„Budeme to muset nějak řešit,“ prohlásí, „tohle přece není v pořádku.“

„Teď hlavně musíme buď zavolat sanitku, nebo oba kluky okamžitě dopravit k lékaři,“ připomene pan Sluníčko. Paní učitelka kývne a jde si pro mobil.

„Paní učitelko?“ ozve se Lucka.

„Co?“

„Nezlobte se, ale já s ním nechci sedět!“ ukazuje na Ivoše, který se, jak jinak, kouká do země. „Já se ho bojím!“

„Ano, Lucko,“ odpoví paní učitelka, zatímco čeká na spojení, „zatím si sedni tam, kde je volno. Ivoš bude pár dní sedět sám, pak uvidíme.“

Za chvíli slyšíme houkání sanitky. Do třídy vejdou dva muži v zářivě červených kombinézách s nosítky a různým vybavením.

„Tak kde máte ty raněné?“ ozve se jeden z nich.

„Tady Marek má asi naražený nebo zlomený nos. A Albert omdlel, byl nejspíš malou chvilku v bezvědomí, protože špatně snáší pohled na krev,“ vysvětluje pan učitel.

„Rodiče se ptají, jestli mají jet sem, nebo rovnou do nemocnice,“ ptá se paní učitelka od telefonu.

„Ať jedou tam,“ rozhodují záchranáři. „Oba si vás na chvilku vezmeme do dětské nemocnice,“ vysvětlují klukům. „Nemusíte se ničeho bát. Hlavně zkontrolujeme, jestli jste jinak v pořádku, a tobě uděláme rentgen a spravíme ti ten nos, pokud to bude potřeba. Zítra budete nejspíš oba už zase doma,“ usmívá se ten jeden na Marka, který teď začíná připomínat barvou v obličejí Alberta předtím, než se složil.

Nakonec nepoužili nosítka, oba kluky jen odvedli. Paní učitelka šla s nimi, takže jsme měli suplování. Jenže místo výtvarky a kreslení mušketýrů z divadla jsme seděli v družině a koukali se na nějaký film o zvířatech v Africe a Austrálii. Protože se prý třída musí uklidit.



Lenka

Před ředitelnou stála moje máma a pak ještě kdosi. Ta paní dřív chodila k nám domů. Myslím, že táta jí říkal baba Zubatá. Jenže tak se nejspíš nejmenuje.

„Ahoj Ivoši,“ podala mi ruku, „přijela jsem za tebou. Půjdeme si promluvit ven před školu, ano? Je tam hezky.“

Máma vzdychla a šla do ředitelny. Je mi jasný, co tam budou řešit. Mě. Chtějí mě totiž vyhodit z téhle školy.

„Jak se ti daří?“ zeptala se paní. Pokrčil jsem rameny. Co bych měl asi tak říkat? Že je to všechno úplně na nic? Že se mnou nikdo nemluví? Že mi nic nejde a nemám žádný kamarády? A klidně jí to řeknu, abyste věděli, už je mi všechno jedno!



„Je to k ničemu. Všichni jsou tady na mě zlí!“ Zubatá jenom kývla hlavou, jako by takové řeči slýchala pořád.

„Aha. Nechceš mi o tom říct něco víc?“

„Chtějí mě vyhodit ze školy,“ řekl jsem opatrně, protože jsem nevěděl, jestli o tom mám mluvit.

„A víš, proč tě chtějí vyhodit?“ ptala se dál. Znovu jsem pokrčil rameny a neřekl nic.

„No jo. Chápu, že se ti o tom nechce mluvit. Můžem si tu třeba kreslit, chceš?“ a podala mi papír ze svého bloku. Kreslit je asi jednodušší než mluvit, takže radši vytahuju pouzdro a knížku, abych si mohl podložit prázdný list.

„Co to čteš?“ zajímala se. „Zapomněla jsem ti říct, že jsem Lenka. Můžeš mi tak klidně říkat. A taky mi tykat.“

„Příběhy ninjů,“ ukázal jsem jí obálku.

„Ukaž?“ vzala mi knížku z ruky. „Tohle tě zajímá? Tak to vypadá, že máme stejný koníček. Víš, kdo to je?“ ukázala na obrázek na první stránce.

„Ninja s mečem Ninjato. Píší to tady pod tím.“

„A víš něco o ninjích?“

„Moc ne... Já tu knížku teprve dostal.“ Radši jsem začal kreslit, ať nevyzvídá. Protože pravda je, že jsem se opravdu snažil tu knihu číst. Jenomže mi to nešlo.

„No tak si kousek přečteme spolu, ne?“

Neodpověděl jsem. Doufám, že nebude chtít, abych četl. Naštěstí začne sama:

„Ninjové nebyli jen zabijáci, jak si myslí mnozí lidé dnes. Fungovali spíše jako zvědové, elitní jednotky a zároveň vědci. Abyste mohli po-

chopit jejich sílu, musíte nejprve porozumět tomu, odkud se vzali. První ninjové se nenarodili jako bojovníci. Původně vznikli z obyčejných, prostých vesničanů, farmářů nebo chudých občanů Japonska. V něm tehdy vládli císařové, obklopení skvěle vycvičenými a bohatě vyzbrojenými urozenými bojovníky – samuraji...“

„Tak... co na to říkáš?“ obrátila se na mě.

„Moc to nechápu. Ale je to dobrý.“

„A čemu na tom tedy nerozumíš?“

„Tomu... všemu, co jsi četla. Víím jen, že ninjové byli nejlepší bojovníci. A zabijáci.“

„V době, ve které žili, bylo velmi těžké přežít. Aby se udrželi naživu, museli někdy i zabít. Ale nebyli zlí, spíš naopak. Často bojovali za dobrou věc,“ řekla Lenka. „Chápeš, jaký je rozdíl mezi zabitím v případě nutnosti – třeba ve válce, když na tebe útočí nepřítel – a vraždou?“

„Vražda je daleko horší. Protože když není válka, tak zabít nemůžete,“ prohlásil jsem. Nikdy bych si nemyslel, že si můžete s někým dospělým jen tak povídat o vraždění.

„A stejné je to i s násilím, tedy s rvačkami,“ vysvětlovala Lenka. „V každém boji je někdo, kdo zaútočí první – tedy útočník – a pak ten druhý, co se brání. Tomu potom říkáme napadený.“

No jasně. Ted' mi začne dělat kázání o tom, že se nemám rvát.

„Jenže ted' to vypadá, že ty jsi ten, kdo u vás ve třídě útočí. Ten, kdo rvačky začíná. Nechceš mi k tomu něco říct?“

„Já nevím...“

„Chápu, že se ti o tom nechce mluvit. Jenže když nic neřekneš, budou si všichni myslet, že právě ty jsi ten zlý, který bezdůvodně napadá ostatní.“



V tu ránu jsem se zvedl, že uteču. Stejně to totiž nemá cenu řešit, je to pořád stejný. A mě to nebaví, pořád mít dvojky z chování a poslouchat, že zase půjdu do jiné školy.

Vyskočil jsem a několika skoky se ocitl u plotu školní zahrady. Je tu vysoký rezavý plot a vedle něj ještě vyšší zídka z kamene. Strčil jsem nohu do oka z drátu a vytáhl se nahoru. Zaklesl jsem druhou nohu a lezl dál... Jenže nahoře to šlo zatraceně těžko. Nemohl jsem se tam udržet. Plot se kymácel a řezal mě do prstů. Taky mi nešlo vyndat botu z toho drátěného oka.

„Opravdu se chceš nabodnout na ten ostnatý drát?“ ozvalo se mi nad hlavou. Podíval jsem se tam a v tu ránu jsem z plotu spadl jako uzralá hruška. Protože vysoko nade mnou, na té kamenné zídce, najednou stála Lenka. Měla ruce v bok, jednu nohu na zídce a druhou opřenou o strom. Když jsem sletěl, odrazila se a přitiskla ke stromu. Obtočila se kolem něj jako had a rázem visela na větvi, ze které skočila, jako by to bylo úplně normální.

„Říkala jsem ti, že máme společné koníčky,“ řekla, jako by se nechumelilo. „Dělám bojové umění, které vlastně tak trochu z tradic ninjovských bojovníků vychází,“ dodala a uklonila se tak, jak jsem to viděl jednou v televizi u nějakých zápasníků v kimonech.

„Ty jsi... ninja?“ zeptal jsem se, když jsem se konečně zmohl na slovo.

„Ne tak úplně,“ zasmála se, „mám černý pás v taekwondu.“

„Takže něco jako ninja? Protože dneska už ninjové nejsou.“

„Lidé bojující za dobré věci tu budou vždycky. Stejně jako ti druzí. Ale jinak jsem sociální pracovnice, jestli víš, co to je.“

Zamračil jsem se. Takže je to pravda.

„Není to něco jako sociálka? To znám, sociálka akorát šikanuje lidi. Leze jim do života a přikazuje, co mají a nemají dělat,“ zopakoval

jsem, co jsem slyšel kdysi od táty. Klidně ať se Lenka urazí, mně je to jedno.

„Je to organizace na ochranu dětí. A pokud máme pocit, že dospělí dělají něco, co by dětem mohlo škodit, tak je nutíme, aby to nedělali. To je naše práce.“

„Aha,“ zmlkl jsem. Ale stejně tomu nerozumím. Kdo má teda pravdu?

„To nic. Víš, dospělí totiž taky někdy dělají špatné věci.“

„Tak o tom náhodou něco vím,“ zabručel jsem.

Vraceli jsme se do školy. Před ředitelnu stály zase ty tři, co předtím – ředitelka, máma a zástupkyně. A ještě jedna paní, kterou neznám.

„Potřebujeme více času,“ řekla jim Lenka, sotva jsme k nim dorazili. „Je to poněkud komplikovanější, ale nemyslím si, že by se situace nedala řešit.“

Co? To mluví o mně? Nebo mě chtějí opravdu z té školy vyhodit?

„Ve středu za týden bude zasedání školní rady, abychom se rozhodli, co dál,“ odpověděla jí ředitelka.

Tohle nesnáším, když dospělí mluví složitě a já tomu nerozumím.

„Přijdu tam. Do té doby ještě jednou rodinu navštívím a budeme na tom s Ivošem pracovat,“ odpověděla Lenka a podala ředitelce ruku.

Pracovat? Se mnou? Tak to teda ani omylem! Se mnou nikdo pracovat ani cvičit nebude. Pak si řekl ještě několik věcí, kterým jsem nerozuměl, a poslali mě zpátky do třídy. V lavici jsem opatrně otevřel tu knížku. Mám v ní od Lenky ukrytou zvláštní věc, co nesmí nikdo vidět. List papíru, na který jsme společně napsali tohle:

PRAVIDLA SKUTEČNÝCH NINJŮ

Pravidlo č. 1: Obrana a útok

Bojovat se dá dvěma způsoby: buď se bráníme, nebo útočíme. Prvním pravidlem každého skutečného bojovníka je, že rozeznává obranu od útoku. Útočník je ten, kdo bez domluvy s druhým začne bojovat, kdo ubližuje, napadá druhého. Ten, kdo je napadený, se brání. Každý, kdo byl napaden, má právo na obranu. A pokud se nedokáže ubránit sám, má právo na to, aby mu někdo pomohl.

